

MINISTERSTWO KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Sekretarz Stanu
Generalny Konserwator Zabytków

Piotr Żuchowski

MAZOWIECKI URZĄD WOJEWÓDZKI
w Warszawie
KANCELARIA

wpl. dnia 2010-09-28 11

Zai. bc 930

ZŁOŻONY USULIENIE

Warszawa, dnia 28.09.2010r.

DOZ-OAiK-07/111/10[KP-27/10]

Pan
Jacek Kozłowski
Wojewoda Mazowiecki

Szanowny Panie Wojewodo

W nawiązaniu do wniosku Pana Wojewody z dnia 26 sierpnia 2010 r., o wyrażenie zgody na odwołanie Pani Barbary Jezierskiej – Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, proszę o przyjęcie mojego stanowiska w tej sprawie.

Zarzuty dotyczące Pani Konserwator, przedstawione w ww. wniosku, rozpatrzone zostały z uwzględnieniem kompetencji i zadań, jakie wobec zabytków na terenie Warszawy może wykonywać Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków. Kluczowe bowiem dla niniejszej sprawy są, w mojej ocenie, następujące okoliczności:

- prawne możliwości kontroli przestrzegania i stosowania przez osoby fizyczne i jednostki organizacyjne przepisów dotyczących ochrony zabytków i opieki nad zabytkami, w tym stanu zachowania zabytku (art. 38 i art. 39 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U Nr 162, poz. 1568 ze zm.),
- kompetencje do reagowania w określonej przepisami formie na działania zagrażające zniszczeniem lub uszkodzeniem zabytku, w tym do wstrzymania tych działań (art. 43 i art. 46 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami), a także
- możliwości ustanowienia formy ochrony konserwatorskiej (art. 7, art. 9 ust. 1 i art. 19 ww. ustawy).

Zgodnie z ustaleniami Porozumienia z dnia 1 czerwca 2005 r., w sprawie powierzenia miastu stołecznemu Warszawa prowadzenia niektórych spraw z zakresu właściwości Wojewody Mazowieckiego, realizowanych przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, zawartego pomiędzy: Wojewodą Mazowieckim a miastem stołecznym Warszawą, reprezentowanym przez Prezydenta m. st. Warszawy (Dz. Urz. Woj. Mazow. Nr 138, poz. 4314) oraz kolejnych aneksów do tego Porozumienia, prowadzenie czynności kontrolnych, o których mowa powyżej, a także wydawanie decyzji wstrzymujących działania przy zabytku niewpisanym do rejestru (art. 46), przekazano m. st. Warszawie. Przepis § 3 ust. 2 Porozumienia stanowi, że zadania powierzone porozumieniem, realizowane są przez Prezydenta m.st. Warszawy, z upoważnienia którego działa Stołeczny Konserwator Zabytków, a na czas jego tymczasowej nieobecności Zastępca Stołecznego Konserwatora Zabytków. Konsekwencją zawarcia ww. Porozumienia jest nie tylko utrata przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków możliwości podejmowania

Sekretariat Wojewody
Wpłynęło 28.09.2010

W IV.0119 - MKJ.6515/10

czynności i wydawania decyzji administracyjnych w zakresie w tym akcie określonym, ale również fakt, iż do Prezydenta m. st. Warszawy – a konkretnie – do Stołecznego Konserwatora Zabytków, należy sprawowanie ochrony nad zabytkami, w szerokim rozumieniu, ujętym w art. 4 pkt 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, poprzez udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków. Stołeczny Konserwator Zabytków, uzyskawszy zatem informację o zagrożeniu dla zabytku, po stwierdzeniu, że zapobieżenie temu zagrożeniu wymaga podjęcia działań pozostających we właściwości innego organu, powinien ten organ niezwłocznie poinformować o podjęciu stosownych działań.

Ponadto, Prezydent m. st. Warszawy, przyjmując obowiązki określone w ww. Porozumieniu oraz, z mocy ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, prowadząc gminną ewidencję zabytków, powinien był zapewnić obieg informacji istotnych dla sprawowania ochrony konserwatorskiej, pomiędzy wydziałami Urzędu m. st. Warszawy.

W gestii Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków pozostaje natomiast dokonanie wpisu zabytku do rejestru, tj. ustanowienie formy ochrony zapobiegającej zniszczeniu lub uszkodzeniu zabytku. Zespół parowozowni do dnia 1 stycznia 2004 r. objęty był ochroną konserwatorską na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Po utracie mocy obowiązującej przez ten plan, przedmiotowe budynki, pozostając w wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków nie były objęte żadną z form ochrony konserwatorskiej, określonych w art. 7 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, gdyż właściwe organy m.st. Warszawy nie uchwałyły nowego aktu prawa miejscowego. Jednocześnie Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków nie był informowany o pojawiających się zagrożeniach dla zabytku. Pragnę przy tym podkreślić, że prowadzenie przez ten organ bieżącego monitorowania zabytków na terenie m. st. Warszawy, oznaczałoby nie tylko naruszenie przepisów ww. Porozumienia, ale również czyniłoby jego zawarcie bezprzedmiotowym.

Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków wszczął postępowanie w sprawie wpisu parowozowni do rejestru zabytków z urzędu w dniu 6 kwietnia 2009 r., informując o tym fakcie Stołecznego Konserwatora Zabytków, a także Wydział Architektury i Budownictwa dla Dzielnicy Praga Północ Urzędu m. st. Warszawy, którzy posiadali wiedzę o zamierzeniach inwestora względem zabytkowego obiektu. Stołeczny Konserwator Zabytków, niezależnie od wyniku postępowania prowadzonego przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, mógł niezwłocznie po powzięciu informacji o jego wszczęciu, podjąć działania ochronne, wynikające z art. 46 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Pragnę przy tym podkreślić, że Pani Barbara Jezierska, po uzyskaniu w dniu 5 maja 2009 r. telefonicznej informacji o przystąpieniu przez inwestora do wyburzania parowozowni, niezwłocznie przybyła na miejsce i przypomniała przedstawicielom inwestora o prowadzonym postępowaniu w sprawie jej wpisania do rejestru zabytków. Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków powiadomił także w tym dniu o zaistniałej sytuacji Stołecznego Konserwatora Zabytków, który już w tym momencie, jak wskazano powyżej, niezależnie od decyzji o wpisie zabytku do rejestru, mógł wydać decyzję wstrzymującą roboty budowlane na podstawie art. 46 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Z załączonych przez Pana Wojewodę dokumentów wynika, że Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków nie poinformował Stołecznego Konserwatora Zabytków o wydanym przez Prezydenta m. st. Warszawy, w dniu 4 lipca 2007 r., pozwoleniu na rozbiórkę obiektów zabytkowych oraz o wydanej przez ten organ decyzji z dnia 14 kwietnia 2008 r., ustalającej warunki zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie na przedmiotowym terenie zespołu mieszkaniowego wielorodzinnego i usługowego z obiektem handlowym. Pragnę w tym miejscu podkreślić, że informację o wydaniu tych decyzji Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków powziął dopiero w dniu 23 kwietnia 2009 r.

Ponadto, o tych decyzjach Stołecznego Konserwatora Zabytków powinien poinformować, w mojej ocenie, właściwy wydział Urzędu m. st. Warszawy. Zarówno bowiem Biuro Stołecznego Konserwatora Zabytku, jak i Wydział Architektury i Budownictwa znajdują się w strukturach tego samego urzędu, a ich pracownicy działają z upoważnienia Prezydenta m. st. Warszawy.

Reasumując, po przeanalizowaniu zarzutów Pana Wojewody w odniesieniu do postępowania Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w sprawie dotyczącej budynków parowozowni przy ul. Wileńskiej 54 w Warszawie, nie znajduję powodów, by przychylić się do wniosku Pana Wojewody o odwołanie Pani Barbary Jezerskiej ze stanowiska Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

z wyrazami szacunku

A handwritten signature in blue ink, consisting of a large, stylized initial 'J' followed by a surname that appears to be 'Jędrzejko'.